

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2015. szeptember 8.(\*)

„Elzetes döntéshozatal iránti kérelem – A hozzáadottértékadó (héta) területén elkövetett bncselekmények miatti büntet eljárás – EUMSZ 325. cikk – Olyan abszolút elévülési időket előíró nemzeti jogszabály, amelyek a bncselekmények büntetlenségét vonhatják maguk után – Az Európai Unió pénzügyi érdekeinek lehetséges sérelme – A nemzeti bíróság azon kötelezettsége, hogy eltekintsen valamennyi olyan belső jogi rendelkezés alkalmazásától, amely sértheti az uniós jog által a tagállamokra rótt kötelezettségeket”

A C-105/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott elzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunale di Cuneo (Olaszország) a Bírósághoz 2014. március 5-én érkezett, 2014. január 17-i határozatával terjesztett elő az előtte

**Ivo Taricco,**

**Ezio Filippi,**

**Isabella Leonetti,**

**Nicola Spagnolo,**

**Davide Salvoni,**

**Flavio Spaccavento,**

**Goranco Anakiev**

ellen indított büntet eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, K. Lenaerts elnökhelyettes, R. Silva de Lapuerta, L. Bay Larsen, T. von Danwitz és J. C. Bonichot tanácselnökök, A. Arabadjiev, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger (előadó), A. Prechal, E. Jarašinas és C. G. Fernlund bírák,

előtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: L. Carrasco Marco tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. március 3-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- G. Anakiev képviseletében L. Sani avvocato,
- az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítői: M. Salvatorelli és L. Ventrella avvocati dello Stato,

- a német kormány képviselőjében T. Henze és J. Kemper, meghatalmazotti minőségben,
  - a lengyel kormány képviselőjében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,
  - az Európai Bizottság képviselőjében P. Rossi és R. Lyal, meghatalmazotti minőségben
- a f?tanácsnok indítványának a 2015. április 30-i tárgyaláson történt meghallgatását követ?en, meghozta a következ?

## **Ítéletet**

1 Az el?zetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 101., az EUMSZ 107. és az EUMSZ 109. cikknek, valamint a közös hozzáadottértékadó?rendszer?l szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL L 347., 1. o.) 158. cikkének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az I. Taricco, E. Filippi, I. Leonetti, I. Spagnolo, D. Salvoni, F. Spaccavento és G. Anakiev (a továbbiakban együtt: vádlottak) ellen amiatt indított büntet?eljárás keretében terjesztették el?, hogy a vádlottak szervezetet hoztak létre és m?ködtetnek különböz? b?ncselekményeknek a hozzáadottérték?adó (h?a) területén történ? elkövetése céljából.

## **Jogi háttér**

### *Az uniós jog*

3 Az EUMSZ 325. cikk el?írja:

„(1) Az Unió és a tagállamok küzdenek a csalás és az Unió pénzügyi érdekeit sért? minden egyéb jogellenes tevékenység ellen az e cikknek megfelelően meghozandó olyan intézkedésekkel, amelyeknek elrettent? hatásuk van és hathatós védelmet nyújtanak a tagállamokban, valamint az Unió intézményeiben, szerveiben és hivatalaiban.

(2) A tagállamok az Unió pénzügyi érdekeit sért? csalás leküzdésére megteszik ugyanazokat az intézkedéseket, mint amelyeket a saját pénzügyi érdekeiket sért? csalás leküzdésére tesznek.

[...]

Az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló egyezmény

4 Az Európai Unióról szóló szerződés K.3. cikke alapján létrejött, az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló, 1995. július 26-án Luxembourgban aláírt egyezmény (HL C 316., 48.; magyar nyelvű különkiadás: 19. fejezet, 8. kötet, 57. o.; a továbbiakban: PIF?egyezmény) preambuluma alapján ezen egyezmény szerződ? feleinek, az Európai Unió tagállamainak a meggy?z?dése, „hogy az Európai Közösség pénzügyi érdekeinek védelme szükségessé teszi az ezeket az érdekeket sért? csalás büntet?jogi üldözését”, és hogy „hatékony, arányos és visszatartó erejű büntet?jogi szankciókkal büntetendővé kell tenni az ilyen magatartást, a különböz? esetekben szükségessé váló egyéb szankciók alkalmazása lehetőségének sérelme nélkül, valamint [az], hogy – legalábbis súlyos esetekben – lehetővé kell tenni a szabadságvesztés büntetésének alkalmazását”.

5 A PIF?egyezmény 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ennek az egyezménynek az alkalmazásában az Európai Közösségek pénzügyi érdekeit sértő csalás:

[...]

b) a bevételek tekintetében a következőkre vonatkozó minden szándékos cselekmény vagy mulasztás:

– olyan hamis, helytelen vagy hiányos nyilatkozatok vagy dokumentumok felhasználása vagy elterjesztése, amelyek következménye az Európai Közösségek általános költségvetése vagy az Európai Közösségek kezelésében levő, illetve az Európai Közösségek nevében kezelt költségvetés forrásainak jogtalan csökkentése,

[...]”

6 Ezen egyezmény 2. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Minden tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az 1. cikkben említett magatartást, valamint az 1. cikk (1) bekezdésében említett magatartásban való részvételt, felbujtást vagy ilyen magatartás kísérletét hatékony, arányos és visszatartó erejű szankciókkal büntesse, beleértve, legalábbis a csalás súlyos eseteiben, a kiadatást megalapozó szabadságvesztéssel járó büntetést; súlyosnak minősül az a csalás, ahol az elkövetési érték eléri vagy meghaladja az egyes tagállamok által meghatározott minimális összeget. A minimális összeg nem lehet magasabb 50 000 [eurónál].”

A 2006/112 irányelv

7 A 2006/112 irányelv 131. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A [2006/112 irányelv IX. címének] 2–9. fejezetében említett adómentességeket az egyéb közösségi rendelkezések sérelme nélkül, az említett adómentességek helyes és egyszerű alkalmazása, valamint az esetleges adócsalás, adókikerülés és visszaélés megelőzése céljából a tagállamok által meghatározott feltételekkel kell alkalmazni.”

8 Ezen irányelv 138. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok mentesítik az adó alól a termékértékesítést, ha a termékeket az eladó vagy a beszerző, vagy megbízásukból más személy adta fel vagy fuvarozta el az érintett tagállam területén kívülre, de a Közösség területére, és ha a termékértékesítés megrendelje a termékek feladásának vagy elfuvarozásának indulási helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban adóalanyként eljáró személy vagy nem adóalany jogi személy.”

9 Az említett irányelv 158. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) [...] a tagállamok vámraktározási eljárástól eltérő raktározási eljárásról rendelkezhetnek az alábbi esetekben:

a) amennyiben a termékeket vámmentes üzletekben [...] értékesítik [...];

[...]

(2) Amennyiben a tagállamok élnek az (1) bekezdés a) pontjában meghatározott adómentességi lehetőséggel, akkor megtesznek minden szükséges intézkedést ezen adómentesség helyes és egyszerű alkalmazására, valamint az esetleges adócsalás, adókikerülés

és visszaélés megelőzésére.

[...]"

A 2007/436/EK határozat

10 Az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 2007. június 7-ii 2007/436/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 163., 17. o.) 2. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól:

„Az Európai Unió költségvetésében a saját forrásokat a következőkből álló bevételek alkotják:

[...]

b) [...] az összes tagállamra érvényes egységes kulcs alkalmazása a harmonizált [háa alapjára], amely alapot a közösségi szabályok alapján állapítanak meg. [...]"

*Az olasz jog*

11 A 2005. december 5-ii 251. sz. törvénnyel (a GURI 2005. december 7-ii 285. száma) módosított olasz büntető törvénykönyvnek (a továbbiakban: büntető törvénykönyv) a büntető jogi elévülésre vonatkozó 157. cikke elírja:

„A büntethetőség a büntető jogi rendelkezés által a bűncselekményre elírt büntetési tétel felső határának megfelelő idő, de – ettől függetlenül – bűntett esetén legalább hat, vétség esetén legalább négy év elteltével évül el akkor is, ha ezek csak pénzbüntetéssel büntethetők.

[...]"

12 A büntető törvénykönyv 158. cikke a következőképpen határozza meg az elévülési idő kezdő időpontját.

„Az elévülés kezdő napja befejezett bűncselekmény esetén az a nap, amikor a bűncselekmény befejezetté vált, kísérlet esetén, amikor az azt megvalósító cselekmény véget ért, tartós bűncselekmény esetén, amikor az azt megvalósító állapot megszűnt.

[...]"

13 Az említett büntető törvénykönyvnek az elévülés szünetelésének a szabályaira vonatkozó 159. cikke alapján:

„Az elévülés minden olyan esetben szünetel, amikor az eljárás, a büntető eljárás vagy az ideiglenes fogvatartásra elírt határidő szünetelését különös jogszabályi rendelkezés írja elő, valamint a következő esetekben:

- 1) az eljárások engedélyezése;
- 2) az ügy más bíróság elé utalása;
- 3) az eljárásnak vagy a büntető eljárásnak a felek és a védők akadályoztatása esetén, illetőleg a vádlott vagy a védője kérelmére történő felfüggesztése. [...]

[...]

A szünetelés oka megszűnésének napjától az elévülés tovább folytatódik.”

14 Ugyanezen büntető törvénykönyvnek az elévülés félbeszakadását szabályozó 160. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az elévülést félbeszakítja a büntető jogi felelősséget megállapító ítélet vagy végzés.

Az elévülést szintén félbeszakítja a kényszerítő intézkedések alkalmazásáról rendelkező végzés [...] [és] az előkészítő ülés kitűzéséről szóló határozat.

A félbeszakítás napjától kezdve a félbeszakított elévülés ismét elkezdődik. Ha több eljárási cselekmény szakította félbe az elévülést, az elévülés határidejének számítása az utolsó eljárási cselekmény napjától kezdődik újra; a 157. cikkben meghatározott időtartamok ugyanakkor – a büntető eljárásról szóló törvény 51. cikke (3) bekezdésének a) és c) pontjában említett bűncselekmények kivételével – nem hosszabbodhatnak meg a 161. cikk második bekezdésében foglalt határidőn túl.”

15 A büntető törvénykönyvnek a szünetelés és a félbeszakadás hatályára vonatkozó 161. cikke alapján:

„Az elévülés szünetelése és félbeszakadása a bűncselekmény valamennyi elkövetőjére kihat.

A büntető eljárásról szóló törvény 51. cikke (3) bekezdésének a) és c) pontja szerinti bűncselekmények miatti eljárások kivételével az elévülés félbeszakadása az elévüléshez szükséges időnek legfeljebb a negyedével [...] történő meghosszabbodását eredményezheti.”

16 A büntető törvénykönyv 416. cikke úgy rendelkezik, hogy a bűncselekmények elkövetése céljából létrehozott bünszervezet szervezői hét évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendők. Az ilyen szervezetben való részvétel pusztán ténye okán kiszabható büntetés öt évig terjedő szabadságvesztés.

17 A jövedelemadó és a hozzáadottértékadó területén elkövetett bűncselekményekre vonatkozó új rendelkezésekről szóló, 2000. március 10-én 74. törvényerejű rendelet (decreto legislativo n. 74, nuova disciplina dei reati in materia di imposte sui redditi e sul valore aggiunto, a GURI 2000. március 31-én 76. száma; a továbbiakban: 74/2000. sz. DL) 2. cikke szerint a meg nem történt jogügyletekre vonatkozó számlák vagy egyéb dokumentumok felhasználásával tett csalárd héabevallás egy év hat hónaptól hat évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A 74/2000. sz. DL 8. cikke alapján ugyanígy büntetendő az is, aki harmadik személy héaelkerülésének lehetővé tétele érdekében meg nem történt ügyletről bocsát ki számlát.

### **Az alapügy tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

18 A vádlottakkal szemben a Tribunale di Cuneo előtt büntető eljárás van folyamatban egy bünszervezetnek a héa területén különböző bűncselekmények elkövetése céljából történő létrehozása és e szervezetnek a 2005 és 2009 közötti adóévek során történő működtetése miatt. A vádlottakkal szemben olyan „héakörhinta” típusú fiktív jogi konstrukciók megszervezését róják fel, amely magában foglalta többek között fedőtársaságok létrehozását és olyan hamis dokumentumok kiállítását, amelyekben keresztül héamentesen árukat, a jelen ügyben pezsgősüvegeket, vásároltak. E művelet lehetővé tette a Planet Srl társaságnak (a továbbiakban: Planet), hogy a piaci árnál alacsonyabb árú termékekkel rendelkezzen, amelyeket az ügyfeleinek továbbértékesíthetett, ily módon torzítva e piacot.

19 A Planet a fiktív ügyletekért a fedőtársaságok által kiállított számlákat kapott. Azonban a társaságok elmulasztották benyújtani az éves héabevallást, vagy ha be is nyújtották azt, mindenesetre nem fizették meg a megfelelő összegeket. Ellenben a Planet az említett társaságok

által kiállított számlákat az azokban megjelölt héát jogellenesen levonva bevezette a saját könyvelésébe, következésképpen hamis éves héabevallásokat tett.

20 Az elztes döntéshozatalra utaló határozatból kitnik, hogy miután a kérdést elterjeszt bíróság eltt folyamatban lév ügyben számos eljárási nehézség merült fel, és e bíróság az eltte tartott elkészít ülés során a vádlottak által felhozott számos kifogást elutasított, a kérdést elterjeszt bíróságnak egyrészt az egyik vádlott, G. Anakiev tekintetében eljárás megszüntetésér l szóló ítéletet kell hoznia, mivel a szóban forgó bncselekmények az ? tekintetében elévültek. Másrészt a többi vádlott tekintetében – kontradiktórius tárgyalás kitzésével – vádemelésr l szóló határozatot kell hoznia.

21 A kérdést elterjeszt bíróság pontosítja, hogy a vádlottakkal szemben kifogásolt bncselekmények a 74/2000. sz. DL 2. és 8. cikke alapján hat évig terjed szabadságvesztéssel büntetend k. Ellenben a bnszervezetnek a büntet törvénykönyv 416. cikkében elírt bncselekménye, amellyel kapcsolatban a vádlottak szintén bnosnek találhatók, hét évig terjed szabadságvesztéssel büntetend a szervezet szervez i esetében, és öt évig terjed szabadságvesztéssel büntetend a részvétel pusztá ténye okán. Ebb l következik, hogy a bnszervezet szervez i esetében az elévülési id hét év, míg mindenki más tekintetében hat év. Az elévülést félbeszakító legutóbbi cselekmény az elkészít ülés kitzésér l szóló végzés volt.

22 Márpedig az elévülési id félbeszakadása ellenére annak ideje a büntet törvénykönyv 161. cikkével összefüggésben értelmezett 160. cikkének utolsó bekezdése (a továbbiakban: szóban forgó nemzeti rendelkezések) alapján nem hosszabbodik meg a bncselekmény tényállásának megvalósulásától számított hét év hat hónapon, vagy a bnszervezet szervez i esetében nyolc év kilenc hónapon túl. A kérdést elterjeszt bíróság szerint bizonyos, hogy valamennyi bncselekmény, amennyiben még nem évült el, legkés bb 2018. február 8 án, vagyis azt megelőz en el fog évülni, hogy a vádlottak tekintetében joger s ítéletet hoznának. Ez azzal a következménnyel jár, hogy ez utóbbiak, akik valószínűleg több millió eurós héacsalást követtek el, az elévülési határid lejárta miatt *de facto* nem lennének büntethet k.

23 A kérdést elterjeszt bíróság szerint e következmény azonban elrelátható volt a büntet törvénykönyv 161. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett 160. cikkének utolsó bekezdésében kimondott szabály miatt, amely – mivel az elévülés félbeszakadását követ en csak azt teszi lehetővé, hogy az elévülési id az eredeti id tartamának egynegyedével hosszabbodjon meg – valójában azzal jár, hogy a büntet eljárások többségében nem szakad félbe az elévülés.

24 Márpedig az olyan adócsalásra vonatkozó büntet eljárások, mint amelyet a vádlottak elkövettek, általában nagyon összetett nyomozással járnak, így az eljárás már az elztes nyomozati szakaszában sok id t vesz igénybe. Valamennyi szakaszt egybevetve az eljárás id tartama miatt az ilyen típusú ügyekben a *de facto* büntetlenség Olaszországban nem kivételes, hanem szokásos esetnek min sül. Egyébiránt az olasz adóhatóságok számára általában lehetetlen az érintett bncselekmény tárgyát képez adó összegének a beszedése.

25 Ebben az összefüggésben a kérdést elterjeszt? bíróság azon a véleményen van, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezések az Olaszországban letelepedett egyes gazdasági szerepl?k részér?l a más tagállamokban letelepedett vállalkozásokkal szemben közvetetten tisztességtelen versenyt engedélyeznek, megsértve ezáltal az EUMSZ 101. cikket. Egyébiránt e rendelkezések az EUMSZ 107. cikket megsértve elnyben részesíthetnek bizonyos vállalkozásokat. Ezenkívül az említett rendelkezések valójában egy, a 2006/112 irányelv 158. cikkének (2) bekezdésében meg nem állapított mentességet teremtenek. Végül a büntetlenség, amelyb?l a csalást elkövet?k *de facto* részesülnek, sérti az EUMSZ 119. cikkben említett azon irányadó elvet, miszerint a tagállamoknak ügyelniük kell arra, hogy az államháztartásuk rendezett legyen.

26 A kérdést elterjeszt? bíróság azonban azon a véleményen van, hogy abban az esetben, ha számára engedélyeznék azt, hogy eltekintsen a szóban forgó nemzeti rendelkezések alkalmazásától, lehetséges lenne Olaszországban az uniós jog tényleges alkalmazásának a biztosítása.

27 Ilyen körülmények között a Tribunale di Cuneo úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé elzetes döntéshozatalra:

„1) A [büntet?törvénykönyv] 160. cikke utolsó bekezdése [...], amelyben az arról rendelkezik, hogy a félbeszakadást követ?en az elévülés ideje legfeljebb az id?tartam egynegyedével hosszabbodik meg, és így a büntet?eljárás haladéktalan lefolytatása ellenére lehet?vé teszi a b?ncselekmények elkövet?i büntethet?ségének elévülését, ennek következményeképpen pedig büntetlenségüket, sérti?e az EUMSZ 101. cikkben foglalt, a verseny védelmére vonatkozó szabályt?

2) A [büntet?törvénykönyv] 160. cikke utolsó bekezdése [...], amelyben az arról rendelkezik, hogy a félbeszakadást követ?en az elévülés ideje legfeljebb az id?tartam egynegyedével hosszabbodik meg, tehát a gazdasági szerepl?k által visszatartó er? hiányában elkövetett b?ncselekményeket a büntet?jogi következményekt?l megfosztva az Olasz Köztársaság az EUMSZ 107. cikk által tiltott támogatási formát vezetett?e be?

3) A [büntet?törvénykönyv] 160. cikke utolsó bekezdése [...], amelyben az arról rendelkezik, hogy a félbeszakadást követ?en az elévülés ideje legfeljebb az id?tartam egynegyedével hosszabbodik meg, és így a [2006/112 irányelvet] eszközként saját céljaikra felhasználó személyek büntetlenségének helyzetét teremti meg, az Olasz Köztársaság jogalap nélkül egy további mentességet vezetett?e be az [ezen] irányelv 158. cikkében kimerít?en felsoroltakhoz viszonyítva?

4) A [büntet?törvénykönyv] 160. cikke utolsó bekezdése [...], amelyben az arról rendelkezik, hogy a félbeszakadást követ?en az elévülés ideje legfeljebb az id?tartam egynegyedével hosszabbodik meg, és így lemond az államot az Európai Unióval szemben fennálló kötelezettségek teljesítéséhez is szükséges forrásoktól megfosztó magatartások megbüntetésér?l, sérti?e az EUMSZ 119. cikkben rögzített, rendezett államháztartás elvét?”

### **Az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdésekr?l**

#### *A kérdések elfogadhatóságáról*

28 G. Anakiev, valamint az olasz és a német kormány úgy véli, hogy a kérdést elterjeszt? bíróság által elterjesztett kérdések elfogadhatatlanok. E tekintetben G. Anakiev megjegyzi, hogy az adóterületen elkövetett b?ncselekmények elévülésének szabályait megállapító nemzeti jognak a rendelkezéseit nemrégiben módosították, így a kérdést elterjeszt? bíróság megállapításai

megalapozatlanok. Az olasz és a német kormány lényegében úgy véli, hogy a kérdést elterjesztő bíróságnak az értelmezésre irányuló kérdései tisztán elvontak vagy hipotetikusak, és semmilyen összefüggésben nincsenek az alapügy tényállásával vagy tárgyával.

29 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélezési gyakorlata szerint a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikk alapján létrehozott együttműködés keretében az alapügyben eljáró és a meghozandó bírósági határozatért felelős nemzeti bíróság kizárólagos feladata, hogy az ügy sajátosságaira tekintettel megítélje mind az elzetes döntéshozatalra utaló határozatnak az ítélete meghozatalához fennálló szükségességét, mind a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság – f?szabály szerint – köteles határozatot hozni (lásd többek között: Banco Privado Português és Massa Insolvente do Banco Privado Português ítélet, C?667/13, EU:C:2015:151, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).

30 Ebb?l következik, hogy az uniós jogra vonatkozóan elterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A Bíróság csak akkor utasíthatja el a nemzeti bíróságok által elterjesztett elzetes döntéshozatal iránti kérelmet, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jelleg?, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (lásd többek között: Halaf?ítélet, C?528/11, EU:C:2013:342 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).

31 Azonban, amint a f?tanácsnok az indítványának 45. és azt követ? pontjaiban megjegyezte, a jelen ügyben nyilvánvalóan nem teljesülnek azok a feltételek, amelyek a Bíróságot az elterjesztett kérdések megválaszolásának a megtagadására készíthetik. Ugyanis az elzetes döntéshozatalra utaló határozatban foglalt információk lehet?vé teszik a Bíróságnak, hogy a kérdést elterjeszt? bíróságnak hasznos választ adjon. Ezenkívül ezen információk lehet?vé teszik az Európai Bíróság alapokmányának 23. cikke értelmében vett érintettek számára, hogy véleményét alkothassanak.

32 Egyébiránt az elzetes döntéshozatalra utaló határozatból világosan kit?nik, hogy a Bíróság elé terjesztett kérdések semmiféleképpen sem hipotetikusak, és hogy megállapítható az alapügy tényállásával fennálló kapcsolat, mivel e kérdések az uniós jog számos olyan rendelkezésének az értelmezésére vonatkoznak, amelyeket a kérdést elterjeszt? bíróság az alapügyben – különösen a vádlottakkal szembeni vádemeléssel kapcsolatban – meghozandó következ? határozatához meghatározóknak tart.

33 Ilyen körülmények között az elzetes döntéshozatal iránti kérelmet elfogadhatónak kell nyilvánítani.

#### *A harmadik kérdésr?l*

34 Harmadik kérdésével, amellyel els?ként kell foglalkozni, a kérdést elterjeszt? bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy egyrészt a b?ncselekmények elévülésére vonatkozó olyan nemzeti szabályozás, mint amelyet a szóban forgó nemzeti rendelkezések megállapítanak, amely az alapügy tényállásának id?pontjában azt írta el?, hogy a héa területén elkövetett b?ncselekmények miatti büntet?eljárások keretében bekövetkez?, az elévülést félbeszakító eljárási cselekmény azzal a következménnyel jár, hogy az elévülési id? csak az eredeti id?tartamának egynegyedével hosszabbodik meg, és így a vádlottak *de facto* büntetlenségben részesülhetnek, azzal jár?e, hogy a héamentességnek a 2006/112 irányelv 158. cikkében meg nem állapított esetét vezeti be. Másrészt abban az esetben, ha e kérdésre igenl? választ kell adni, a kérdést elterjeszt? bíróság azt kívánja megtudni, hogy eltekinthet?e ezen rendelkezések



alkalmazásától.

Az olyan nemzeti szabályozásnak az uniós joggal való összeegyeztethetőségéről, mint amelyet a szóban forgó nemzeti rendelkezések megállapítanak

35 Előzetesen meg kell állapítani, hogy bár a harmadik kérdés a 2006/112 irányelv 158. cikkére hivatkozik, az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolásából világosan következik, hogy e kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyet a szóban forgó nemzeti rendelkezések megállapítanak, a 2006/112 irányelvvvel és általánosabban az uniós joggal összeegyeztethetetlen módon nem jár-e az érintett tagállamban a héacsalás elleni hatékony küzdelem akadályozásával.

36 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a hía területén az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 2006/112 irányelvből következik, hogy a tagállamoknak nemcsak az az általános kötelezettségük, hogy fogadják el valamennyi jogalkotási és közigazgatási rendelkezést annak érdekében, hogy a területükön biztosítsák az esedékes hía teljes összegének beszedését, hanem az is, hogy küzdjenek a csalás ellen (lásd ebben az értelemben: Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 Ezenkívül az EUMSZ 325. cikk kötelezi a tagállamokat, hogy elrettentő hatású és hatékony intézkedésekkel küzdjenek az Unió pénzügyi érdekeit sértő jogellenes tevékenységek ellen, különösen pedig előírja velük szemben, hogy az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalás leküzdése érdekében ugyanazokat az intézkedéseket tegyék meg, mint amelyeket a saját pénzügyi érdekeiket sértő csalás leküzdésére tesznek (lásd: Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 A Bíróság e tekintetben hangsúlyozta, hogy mivel az Unió saját forrásai a 2007/436 határozat 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében magukban foglalják többek között egy egységes kulcsnak a hía harmonizált és az uniós szabályok alapján megállapított alapjára való alkalmazásából származó bevételeket, közvetlen kapcsolat áll fenn egyrészt a héabevételeknek az alkalmazandó uniós jog tiszteletben tartásával történő beszedése, másrészt pedig a megfelelő héaforrásnak az uniós költségvetés számára történő rendelkezésre bocsátása között, mivel az előbbi beszedése során történt mulasztás potenciálisan az utóbbi csökkenéséhez vezet (lásd: Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 26. pont).

39 Bár a héából származó bevételek teljes körű beszedésének a biztosítása, ezáltal pedig a 2006/112 irányelv rendelkezéseinek és az EUMSZ 325. cikknek megfelelően az Unió pénzügyi érdekei védelmének a biztosítása céljából a tagállamok valóban szabadon választhatják meg az alkalmazandó szankciókat, amelyek ölthetik közigazgatási szankciók, büntetőjogi szankciók formáját, vagy lehetnek a kettő kombinációi (lásd ebben az értelemben: Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), a büntetőjogi szankciók elengedhetetlenek lehetnek a súlyos héacsalás bizonyos eseteivel szembeni hatékony és visszatartó erejű küzdelemhez.

40 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a PIF-egyezmény 2. cikkének (1) bekezdése alapján a tagállamoknak meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket, hogy az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalást megvalósító magatartásokat hatékony, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal büntessék, beleértve, legalábbis a csalás súlyos eseteiben, a szabadságvesztéssel járó büntetést.

41 A „csalás” fogalmát a PIF-egyezmény 1. cikke úgy határozza meg, mint „minden szándékos cselekmény vagy mulasztás [...] olyan hamis, helytelen vagy hiányos nyilatkozatok vagy

dokumentumok felhasználás[ára] vagy elterjesztés[ésére vonatkozóan], amelyek következménye az [Unió] általános költségvetése vagy az [Unió] kezelésében levő, illetve [annak] nevében kezelt költségvetés forrásainak jogtalan csökkentése”. E fogalom következőképpen magában foglalja egy egységes kulcsnak a hía harmonizált és az uniós szabályok alapján megállapított alapjára való alkalmazásából származó bevételeket. E megállapítást nem kérdőjelezheti meg az a tény, hogy a héát nem közvetlenül az Unió nevében szedik be, mivel a PIF-egyezmény 1. cikke éppen hogy nem ír el ilyen feltételt, amely ellentétes lenne ezen egyezménynek a céljával, amely egyezmény az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalások elleni lehető legszigorúbb fellépésre irányul.

42 A jelen ügyben az elzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a nemzeti szabályozás büntetőjogi szankciókat ír el az alapügyben szóban forgó eljárások tárgyát képező bűncselekmények, vagyis többek között bünszervezetnek a hía területén bűncselekmények elkövetése céljából történő létrehozása, valamint ugyanezen területen több millió eurós csalások esetén. Meg kell állapítani, hogy az ilyen bűncselekmények az Unió pénzügyi érdekeit súlyosan sértő csalásnak minősülnek.

43 Márpedig a jelen ítélet 37. és 39–41. pontjában tett megállapítások összességéből következik, hogy a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy a súlyos csalás ilyen eseteit többek között hatékony és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal büntessék. Egyébiránt az ezzel kapcsolatban hozott intézkedéseknek ugyanolyanoknak kell lenniük, mint amelyeket a tagállamok a saját pénzügyi érdekeiket sértő, ugyanolyan mértékű csalás elleni küzdelem érdekében hoznak.

44 Így a nemzeti bíróság feladata annak valamennyi releváns jogi és ténybeli körülmény figyelembevételével történő vizsgálata, hogy az alkalmazandó nemzeti rendelkezések lehetővé teszik-e az Unió pénzügyi érdekeit sértő súlyos csalás eseteinek hatékony és visszatartó erejű szankcionálását.

45 E tekintetben pontosítani kell, hogy sem a kérdést elterjesztő bíróság, sem a Bírósághoz észrevételeket benyújtó érintettek nem kérdőjelezték meg az említett bíróság által megadott büntetőjogi szankciók, vagyis a hét évig terjedő szabadságvesztéssel járó büntetés visszatartó erejét mint olyat, sem pedig az Uniós joggal való összeegyeztethetőséget, azon oknál fogva, hogy az olasz büntetőjog elévülési időt ír el az Unió pénzügyi érdekeit sértő csalást megvalósító tényállás esetében.

46 Azonban amint az elzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, a szóban forgó nemzeti rendelkezések azáltal, hogy az elévülésnek a büntetőtörvénykönyv 160. cikkében említett okok valamelyike miatti félbeszakadása esetére kimondanak egy olyan szabályt, amely alapján az elévülés határideje semmi esetre sem hosszabbodhat meg az eredeti időtartamának egynegyedénél hosszabb időtartammal, azzal a következménnyel járnak, hogy a jogerős ítélet elfogadásához vezető büntetőjogi eljárások összetettsége és hosszúsága miatt semlegesítik az elévülés félbeszakadási okának időbeli hatását.

47 Abban az esetben, ha a nemzeti bíróság arra a következtetésre jut, hogy a nemzeti rendelkezéseknek az elévülés félbeszakadása területén történő alkalmazása azzal jár, hogy az esetek jelentős számában elmarad a súlyos csalást megvalósító cselekmények büntetőjogi szankciója, mivel e cselekmények általában elévülnék azt megelőzően, hogy a törvény által előírt büntetőjogi szankciót jogerős bírósági határozattal kiszabhatnák, meg kell állapítani, hogy a nemzeti jogban a csalás és az Unió pénzügyi érdekeit sértő minden egyéb jogellenes tevékenység elleni küzdelem érdekében előírt intézkedések nem tekinthetők hatékonyak és visszatartó erejűnek, ami összeegyeztethetetlen az EUMSZ 325. cikk (1) bekezdésével, a PIF-egyezmény 2. cikkének (1) bekezdésével és az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéssel összefüggésben értelmezett 2006/112 irányelvvel.

48 Ezenkívül a nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezések a héa területén elkövetett csalás eseteire ugyanolyan módon alkalmazandók-e, mint csak az Olasz Köztársaság pénzügyi érdekeit sértő csalás eseteire, amint azt az EUMSZ 325. cikk (2) bekezdése megköveteli. E rendelkezések alkalmazása nem ugyanolyan módon történik többek között akkor, ha a büntetőtörvénykönyv 161. cikkének második bekezdése hosszabb elévülési időt ír elő az Olasz Köztársaság pénzügyi érdekeit sértő hasonló jellegű és súlyosságú cselekmények esetében. Márpedig, amint az Európai Bizottság a Bíróság előtti tárgyalás során megállapította – elismerve, hogy ennek vizsgálatára a nemzeti bíróság jogosult –, az olasz jog nem ír elő többek között semmiféle abszolút elévülési időt a dohánytermékekre kivett jövedéki adó területén bűncselekmények elkövetésére irányuló bünszervezettel kapcsolatos bűncselekményre vonatkozóan.

A szóban forgó nemzeti rendelkezések uniós joggal való esetleges összeegyeztethetlenségének a következményeiről és a nemzeti bíróság szerepéről

49 Ha a nemzeti bíróság arra a következtetésre jutna, hogy a szóban forgó nemzeti rendelkezések nem tesznek eleget az uniós jog arra irányuló követelményének, hogy hatékony és visszaható erejű intézkedésekkel kell küzdeni a héacsalás ellen, e bíróság feladata, hogy biztosítsa az uniós jog teljes érvényesülést, szükség esetén eltekintve az említett rendelkezések alkalmazásától, és ily módon semlegesítve a jelen ítélet 46. pontjában említett következményt, anélkül hogy kérelmeznie kellene vagy meg kellene várnia azok jogalkotói vagy bármilyen egyéb alkotmányos úton történő előzetes megsemmisítését (lásd ebben az értelemben: Berlusconi és társai ítélet, C-387/02, C-391/02 és C-403/02, EU:C:2005:270, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Küçükdeveci ítélet, C-555/07, EU:C:2010:21, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 E tekintetben fontos hangsúlyozni, hogy a tagállamok azon kötelezettsége, hogy elrettentő hatású és hatékony intézkedésekkel küzdjenek az Unió pénzügyi érdekeit sértő jogellenes tevékenységek ellen, valamint az a kötelezettsége, hogy az ezen érdekeket sértő csalás leküzdése érdekében ugyanazokat az intézkedéseket tegyék meg, mint amelyeket a saját pénzügyi érdekeiket sértő csalás leküzdésére tesznek, többek között az elsődleges uniós jog, vagyis az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésében előírt kötelezettségek.

51 Az elsődleges uniós jog e rendelkezései a tagállamokkal szemben pontosan meghatározott eredménykötelezettséget írnak elő, és a bennük foglalt, a fenti pontban felidézett szabály alkalmazása semmilyen feltételtől nem függ.

52 Az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésének rendelkezései ezért az uniós jog elsődlegességének elve alapján a tagállamok belső jogával fennálló kapcsolatuk tekintetében azzal a hatással bírnak, hogy – pusztán hatálybalépésük ténye folytán – a nemzeti jog valamennyi, az uniós joggal ellentétes rendelkezését a jog erejénél fogva alkalmazhatatlanná teszik (lásd ebben

az értelemben többek között: ANAFE-ítélet, C-606/10, EU:C:2012:348, 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 Hozzá kell tenni, hogy bár a nemzeti bíróságnak kell határoznia arról, hogy eltekint a szóban forgó nemzeti rendelkezések alkalmazásától, gondoskodnia kell arról is, hogy az érintett személyek alapvető jogait tiszteletben tartsák. Ugyanis e személyekkel szemben így olyan szankciókat lehet kiszabni, amelyeket minden valószínűség szerint elkerültek volna, ha a nemzeti jog e rendelkezéseit alkalmazták volna.

54 E tekintetben több, a Bírósághoz észrevételeket benyújtó érintett hivatkozott az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 49. cikkére, amely megállapítja a bűncselekmények és büntetések törvényességének és arányosságának elveit, amelyek szerint többek között senkit sem szabad elítélni olyan cselekményért vagy mulasztásért, amely az elkövetése idején a hazai vagy a nemzetközi jog alapján nem volt bűncselekmény.

55 Azonban – a nemzeti bíróságnak az erre vonatkozó vizsgálata függvényében – a szóban forgó nemzeti rendelkezések alkalmazásától való eltekintés kizárólag azzal a hatással jár, hogy egy felfüggesztett büntetőjogi eljárás keretében nem rövidíti le az általános elévülési időt, hogy lehetővé teszi a bűncselekmények miatti hatékony büntetőeljárásokat, valamint adott esetben biztosítja azon szankciók egyenlő bánásmódját, amelyek az Unió, illetve az Olasz Köztársaság pénzügyi érdekeinek védelmére irányulnak. A nemzeti jog alkalmazásától való ilyen eltekintés nem sértene a vádlottak olyan jogait, mint amelyeket a Charta 49. cikke biztosít.

56 Ugyanis ebben semmiféleképpen nem következne a vádlottak olyan cselekményért vagy mulasztásért történő elítélése, amely az elkövetése idején a nemzeti jog alapján nem volt büntetőjogilag szankcionálható cselekmény (lásd analógia útján: Niselli-ítélet, C-457/02, EU:C:2004:707, 30. pont), sem pedig olyan szankció alkalmazása, amelyet ugyanebben az időpontban e jog nem írt elő. Épp ellenkezőleg, a vádlottaknak az alapügyben felrótt cselekmények az elkövetésük időpontjában ugyanazon bűncselekménynek minősültek, és ugyanazon büntetőjogi szankciókkal voltak sújtandók, mint a jelenleg előírtak.

57 E következtetést megerősíti az Emberi Jogok Európai Bíróságnak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény 7. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlata, amely rendelkezés a Charta 49. cikkében biztosított jogoknak megfelelő jogokat rögzíti. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az elévülési idő meghosszabbodása és annak azonnali alkalmazása nem vonja maga után az említett egyezmény 7. cikkében biztosított jogok sérelmét, mivel e rendelkezést nem lehet úgy értelmezni, mint amely akadályát képezi az elévülési idő meghosszabbodásának, amennyiben a kifogásolt cselekmények még soha nem évültek el (lásd ebben az értelemben: EJEB, Coëme és társai kontra Belgium, 32492/96., 32547/96., 32548/96., 33209/96. és 33210/96. sz. ítélet, 149. §, EJEB 2000-VII; Scoppola kontra Olaszország (2. sz.), 2009. szeptember 17-i 10249/03. sz. ítélet, 110. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; OAO Neftyanaya Kompaniya Yukos kontra Oroszország, 2011. szeptember 20-i 14902/04. sz. ítélet, 563., 564. és 570. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

58 A fenti megállapításokra tekintettel a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a bűncselekmények elévülésére vonatkozó olyan nemzeti szabályozás, mint amelyet a szóban forgó nemzeti rendelkezések megállapítanak, amely az alapügy tényállásának időpontjában azt írta elő, hogy a héa területén elkövetett súlyos csalások miatti büntetőeljárások keretében bekövetkező, az elévülést félbeszakító eljárási cselekmény azzal a következménnyel jár, hogy az elévülési idő csak az eredeti időtartamának egynegyedével hosszabbodik meg, sértheti az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésével a tagállamokra rótt kötelezettségeket, amennyiben e nemzeti szabályozás az Unió pénzügyi érdekeit sértő súlyos csalás eseteinek jelentős számában megakadályozza a

hatékony és visszatartó erejű szankciók kiszabását, vagy az érintett tagállam pénzügyi érdekeit sért? csalás eseteire hosszabb elévülési időket ír el?, mint az Unió pénzügyi érdekeit sért? csalás eseteire, amit a nemzeti bíróságnak kell vizsgálnia. A nemzeti bíróság feladata, hogy biztosítsa az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésének teljes érvényesülését, szükség esetén eltekintve azon nemzeti jogi rendelkezések alkalmazásától, amelyek azzal a hatással járnak, hogy megakadályozzák az érintett tagállamot abban, hogy teljesítse az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésében rá rótt kötelezettségeket.

*Az első, a második és a negyedik kérdésről!*

59 Első, második és negyedik kérdésével, amelyeket együtt célszerű vizsgálni, a kérdést elterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy a hía területén elkövetett b?ncselekményekre alkalmazandó olyan elévülési rendszer, mint amelyet a szóban forgó nemzeti rendelkezéseknek az alapügy tényállásának időpontjában alkalmazandó szövege elír, értékelhet-e az EUMSZ 101., az EUMSZ 107. és az EUMSZ 119. cikk alapján.

60 Először is, ami az EUMSZ 101. cikket illeti, az tilt minden olyan, vállalkozások közötti megállapodást és összehangolt magatartást, amely hatással lehet a tagállamok közötti kereskedelemre, és amelynek célja vagy hatása a közös piacon belüli verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása. Amint lényegében a f?tanácsnok az indítványának 60. pontjában megjegyezte, a hía területére vonatkozó nemzeti büntetőjogi rendelkezések alkalmazásának azonban nincs szükségszerűen következménye a vállalkozások közötti lehetséges, összejátszásra irányuló és az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 101. cikkel ellentétes magatartásokra.

61 Ami másodszer az állami támogatások EUMSZ 107. cikkben említett tilalmát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az az intézkedés, amellyel a hatóságok olyan elnyös adójogi bánásmódot biztosítanak egyes vállalkozásoknak, amely ugyan nem jár együtt állami források átruházásával, de pénzügyileg kedvezőbb helyzetbe hozza a kedvezményezetteket, mint a többi adóalanyt, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül (lásd többek között: P?ítélet, C?6/12, EU:C:2013:525, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

62 Márpedig, bár a hía területén elírt, nem hatékony és/vagy nem visszatartó erejű szankciók esetlegesen pénzügyi elnyit nyújthatnak az érintett vállalkozásoknak, a jelen ügyben nem merülhet fel az EUMSZ 107. cikk alkalmazása, mivel valamennyi ügylet a héaszabályozás alá tartozik, és a hía területén elkövetett valamennyi b?ncselekményt büntetőjogilag büntetik, eltekintve azon különös esetektől, amelyekben az elévülési rendszer bizonyos b?ncselekményeket mentesít a büntetőjogi következmények alól.

63 Harmadszor, ami az EUMSZ 119. cikket illeti, e rendelkezés a (3) bekezdésében azt az elvet, miszerint a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy államháztartásuk rendezett legyen, azon irányadó elvek egyikeként említi, amelyeknek a gazdaság? és monetáris politika bevezetése keretében a tagállamok tevékenységét vezérelniük kell.

64 Márpedig meg kell jegyezni, hogy az a kérdés, hogy azon szóban forgó nemzeti rendelkezések, amelyek a hía területén elkövetett bizonyos b?ncselekmények büntetlenségéhez vezethetnek, összhangban vannak-e a rendezett államháztartás említett elvével, nem tartozik az EUMSZ 119. cikk hatálya alá, mivel az nagyon közvetetten kapcsolódik ehhez a tagállamokat terhelő kötelezettséghez.

65 Ilyen körülmények között az elterjesztett első, a második és a negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a hía területén elkövetett b?ncselekményekre alkalmazandó olyan

elévülési rendszer, mint amelyet a szóban forgó nemzeti rendelkezéseknek az alapügy tényállásának az időpontjában alkalmazandó szövege előír, nem értékelhető az EUMSZ 101., az EUMSZ 107. és az EUMSZ 119. cikk alapján.

## **A költségekről**

66 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) **A büncselekmények elévülésére vonatkozó olyan nemzeti szabályozás, mint amelyet a 2005. december 5-én 251. sz. törvénnyel módosított büntetőtörvénykönyvnek a 161. cikkével összefüggésben értelmezett 160. cikkének utolsó bekezdése megállapít, amely az alapügy tényállásának időpontjában azt írta elő, hogy a hozzáadottértékadó területén elkövetett súlyos csalások miatti büntetőeljárások keretében bekövetkező, az elévülést félbeszakító eljárási cselekmény azzal a következménnyel jár, hogy az elévülési idő csak az eredeti időtartamának egynegyedével hosszabbodik meg, sértheti az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésével a tagállamokra rótt kötelezettségeket, amennyiben e nemzeti szabályozás az Európai Unió pénzügyi érdekeit sértő súlyos csalás eseteinek jelentős számában megakadályozza a hatékony és visszatartó erejű szankciók kiszabását, vagy az érintett tagállam pénzügyi érdekeit sértő csalás eseteire hosszabb elévülési időket ír elő, mint az Európai Unió pénzügyi érdekeit sértő csalás eseteire, amit a nemzeti bíróságnak kell vizsgálnia. A nemzeti bíróság feladata, hogy biztosítsa az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésének teljes érvényesülését, szükség esetén eltekintve azon nemzeti jogi rendelkezésektől, amelyek azzal a hatással járnak, hogy megakadályozzák az érintett tagállamot abban, hogy teljesítse az EUMSZ 325. cikk (1) és (2) bekezdésében rótt kötelezettségeket.**

2) **A hozzáadottértékadó területén elkövetett büncselekményekre alkalmazandó olyan elévülési rendszer, mint amelyet a 2005. december 5-én 251. sz. törvénnyel módosított büntetőtörvénykönyvnek a 161. cikkével összefüggésben értelmezett 160. cikkének utolsó bekezdése előír, nem értékelhető az EUMSZ 101., az EUMSZ 107. és az EUMSZ 119. cikk alapján.**

Aláírások

\* Az eljárás nyelve: olasz.